

Iar când voi fi pământ

Mihai Eminescu

Iar când voi fi pământ,
În liniștea serii,
Săpați-mi un mormânt
La marginea mării.

Nu voi sicriu bogat,
Podoabe și flamuri,
Ci-mi împlețiți un pat
Din veștede ramuri.

Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape,
Să am un cer senin
Pe-adâncile ape.

S-aud cum blânde cad
Izvoarele-ntr-una,
Pe vârfuri lungi de brad
Alunece luna.

S-aud pe valuri vânt,
Din munte talanga,
Deasupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture creanga.

Și cum n-oi suferi
De-atunci înainte,
Cu flori m-or troieni
Aduceri aminte.

Și cum va înceta
Al inimii zbucium,
Ce dulce-mi va suna
Cântarea de bucium!

Vor arde-n preajma mea
Luminile-n dealuri,
Izbind s-or frământa
Eternele valuri

Și nimeni-n urma mea
Nu-mi plângă la creștet,
Ci codrul vânt să dea

Frunzișului veșted.

Luceferii de foc
Privi-vor din cetini
Mormânt făr' de noroc
Și fără prieteni.